

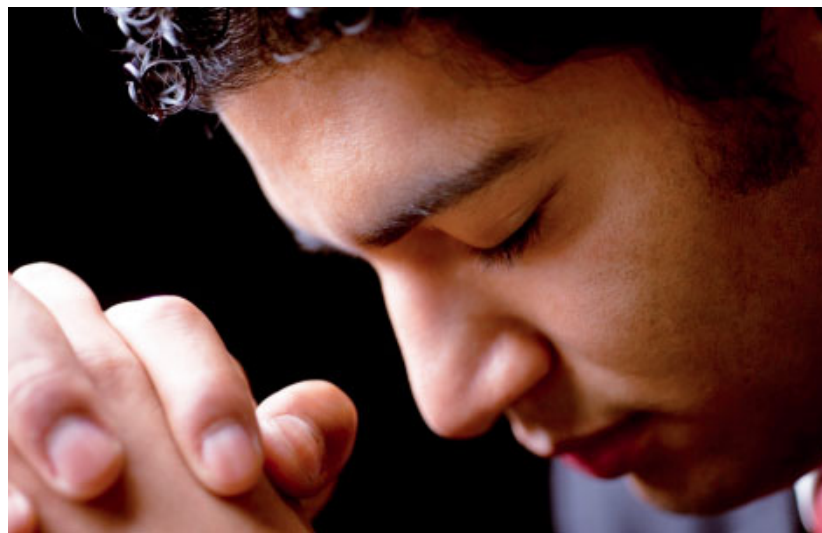
PROP DE VOSALTRES

LES OBRES DE MISERICÒRDIA (i VI)

Perdonar, suportar, pregar

La setmana passada comentàvem les tres obres de misericòrdia espirituals que podem exercitar amb la paraula (ensenyar, aconsellar i corregir). Hui concloem les nostres reflexions aturant-nos breument sobre les tres que es viuen en el silenci, perquè es tracta d'actituds que naixen del cor: quan perdonem sincerament i sense límits al germà que ens ha ofès, quan suportem en silenci les molèsties que ens pot causar el proïsme i quan preguem pels vius i difunts, no per a ser lloats o rebre un agraïment dels homes, sinó únicament en la presència de Déu... estem desitjant i buscant el bé dels altres sense cap tipus de publicitat, sense accions visibles, tan sols des de la veritat del nostre cor.

Són les accions més evangèliques, perquè únicament les coneix el nostre Pare que veu lo secret, i perquè no esperem la recompensa dels homes. Aquesta actitud ha d'estar present en totes les altres obres de misericòrdia, fins al punt que si no la vivim podem afirmar que, encara que fem moltes coses bones, en realitat no hem arribat a tindre un cor

misericordiós. A més, no podem oblidar que estem davant de tres actituds que es troben al cor de l'Evangeli, ja que són els sentiments característics del cor de Crist, i, per tant, són també el criteri per discernir la veritat del nostre amor al proïsme.

L'oració pels altres forma part de l'ensenyament i de la vida de Crist. En el Sermó de la Muntanya el Senyor ens exhorta a estimar els nostres enemics i a pregar pels qui ens persegueixen (Mt 5,44). Ell mateix va pregar en la Creu pels seus seguidors i va demanar al Pare el perdó per als seus botxins. També abans de la

passió pregà pels seus deixebles i per tots els qui entregaria la vida. Pregar pels altres, tant pels vius com pels difunts, és un acte d'amor cap aquells pels quals resem, perquè els estem recordant amb afecte en la presència del Pare de bondat que és Déu. I és un acte d'amor autèntic i desinteressat, perquè queda en secret.

El Senyor, que va ensenyar als seus deixebles com havien de perdonar sempre i de cor al germà (Mt 18,35), ens va advertir que aquesta és la condició necessària per poder rebre el perdó de Déu (Mt 6,15). Ell ho va posar en pràctica en la Creu, perquè quan

demanava al Pare el perdó per als seus seguidors, podem pensar que ja els havia perdonat en el seu cor, ja que havia entregat la vida per tots els pecadors. El cristià, si vol seguir el seu Mestre sap que si no vol ser jutjat ni condemnat no ha de jutjar ni condemnar, i que si vol ser perdonat ha d'estar sempre disposat al perdó (Lc 6,37).

En la història de la salvació, Déu s'ha mostrat pacient amb el seu poble. També Crist, en el tracte amb els seus deixebles es mostra pacient davant les seues actituds interessades, les seues ambicions i els seus defectes. Eixa paciència és el signe de l'autenticitat del seu amor. Qui no és pacient amb el germà en el fons viu en la superba, perquè no reconeix els seus defectes. Un cor pacient és un cor humil. La paciència amb el germà no sols fa bé a l'altre, sinó que ajuda a qui la viu a créixer en humilitat davant de Déu i evita la temptació del fariseisme.

Que el Senyor ens concedisca la gràcia de tindre un cor misericordiós com el del Pare.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El do de la Saviesa

La saviesa és una constant en les cultures de tots els pobles i de totes les èpoques. Des de l'antiguitat han existit savis, persones dotades de saviesa i experiència que han ensenyat l'art de viure a les noves generacions. Per als antics, el savi era la persona d'experiència, coneixedora de la tradició

i capaç d'ensenyar als joves com prosperar en la vida. Per a nosaltres, en canvi, ser savi significa posseir coneixements científics vastos i profunds o, més específicament, ser un especialista en una branca del saber. Malgrat aquestes diferències, l'home i la dona d'avui segueixen buscant la saviesa.

Per als savis d'Israel, la saviesa no és aquella «ciència de les coses divines i humanes» que, segons els estoics, es conquereix amb l'estudi i la disciplina; al contrari, amb molta freqüència s'equipara a la pietat, la religiositat i el temor de Déu: «Principi de Saviesa és el temor del Senyor» (Sir 1,14). Tot i que el savi sempre pren com

a punt de partida l'experiència d'allò humà i quotidià, té una clara consciència dels seus límits com a ésser creat per Déu. Déu concedeix la saviesa a tots aquells qui la desitgen, observen les seves lleis i la demanen per a ells mateixos o per als altres (cf. 1Re 3,1-14; Sv 7,7;9,1-18).

Dra. Núria Caldach-Benages

PALABRAS DE VIDA

LAS OBRAS DE MISERICORDIA (y VI)

Perdonar, soportar, orar

La semana pasada comentábamos las tres obras de misericordia espirituales que podemos ejercitar con la palabra (enseñar, aconsejar y corregir). Hoy concluimos nuestras reflexiones deteniéndonos brevemente sobre las tres que se viven en el silencio, porque se trata de actitudes que nacen del corazón: cuando perdonamos sinceramente y sin límites al hermano que nos ha ofendido, cuando soportamos en silencio las molestias que nos puede causar el prójimo y cuando oramos por los vivos y difuntos, no para ser alabados o recibir un agradecimiento de los hombres, sino únicamente en la presencia de Dios... estamos deseando y buscando el bien de los demás sin ningún tipo de publicidad, sin acciones visibles, tan sólo desde la verdad de nuestro corazón.

Son las acciones más evangélicas, porque únicamente las conoce nuestro Padre que ve en lo secreto, y porque no esperamos la recompensa de los hombres. Esta actitud debe estar presente en todas las demás obras de misericordia, hasta el punto de que si no la vivimos podemos afirmar que, aunque hagamos muchas cosas buenas, en realidad no hemos llegado a tener un corazón misericordioso. Además, no podemos olvidar que estamos ante tres actitudes que se encuentran en el corazón del Evangelio, ya que son los sentimientos característicos del corazón de Cristo, y, por tanto, son también el criterio para discernir la verdad de nuestro amor al prójimo.

La oración por los demás forma parte de la enseñanza y de la vida de Cristo. En el Sermón de la Montaña el Señor nos exhorta a amar a nuestros enemigos y a orar por los que nos persiguen (Mt 5, 44). Él mismo oró en la Cruz por sus perseguidores y pidió al Padre el perdón para sus verdugos. También antes de su pasión oró por sus discípulos y por todos los que iba a entregar la vida. Orar por los demás, tanto por los vivos como por los difuntos, es un acto de amor hacia aquellos por quienes rezamos, porque los estamos recordando con afecto en la presencia del Padre de bondad que es Dios. Y es un acto de amor auténtico y desinteresado, porque queda en lo secreto.

El Señor, que enseñó a sus discípulos cómo tenían que perdonar siempre y de corazón al hermano (Mt 18,35), nos advirtió que esta es la condición necesaria para poder recibir el perdón de Dios (Mt 6,15). Él lo puso en práctica en la Cruz, porque cuando pedía al Padre el perdón para sus perseguidores, podemos pensar que ya los había perdonado en su corazón, puesto que había entregado la vida por todos los pecadores. El cristiano, si quiere seguir a su Maestro sabe que si no quiere ser juzgado ni condenado no debe juzgar ni condenar, y que si quiere ser perdonado debe estar siempre dispuesto al perdón (Lc 6,37).

En la historia de la salvación, Dios se ha mostrado paciente con su pueblo. También Cristo, en el trato con sus discípulos se muestra paciente ante sus actitudes interesadas, sus ambiciones y sus defectos. Esa paciencia es el signo de la autenticidad de su amor. Quien no es paciente con el hermano en el fondo vive en la soberbia, porque no reconoce sus defectos. Un corazón paciente es un corazón humilde. La paciencia con el hermano no sólo hace bien al otro, sino que ayuda a quien la vive a crecer en humildad delante de Dios y evita la tentación del fariseísmo.

Que el Señor nos conceda la gracia de tener un corazón misericordioso como el del Padre.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Fiesta de Santa María Josefa del Corazón de Jesús

El día 18 de mayo, se celebró en el Convento de las Siervas de Jesús de Tortosa, una Eucaristía presidida por el Sr. Obispo, Mons. Enrique Benavent, y concelebrada por cuatro sacerdotes. Asistieron a la celebración el alcalde de la ciudad, la teniente de alcalde, religiosas de diferentes congregaciones y fieles que llenaban el templo.

Una hermana de las Siervas hizo la monición de entrada a partir de unas pinceladas de la biografía de su fundadora, santa María Josefa del Sagrado Corazón Sancho de Guerra, canonizada por el papa san Juan Pablo II, el día 1 de octubre del año 2000.

El Sr. Obispo nos dijo en la homilía: «En este Año de la Misericordia, la celebración de la fiesta de santa María Josefa del Corazón de Jesús tiene que ser un motivo de alegría. La santidad no nace de nuestras fuerzas. Nuestra acción de gracias es un reconocimiento por el regalo de Dios a su Iglesia por darnos caminos de santidad. Que el testimonio de los santos nos ayude a todos los cristianos en este Año de la Misericordia, para que cada uno desde nuestra misión, llevemos la presencia del Señor a los enfermos y a los más necesitados.»

Al finalizar la Eucaristía, veneramos la reliquia de la santa mientras se entonaba el himno: «Ángel de caridad y de consuelo, fundadora de las Siervas de Jesús». Después fuimos todos invitados a un pisco-labis. Demos gracias al Señor por santa María Josefa y por las hermanas que siguen su carisma. Que el Señor les ayude a vivir las hermosas palabras de su fundadora respecto a los enfermos: «Si no pueden aliviar sus sufrimientos, tengan palabras de consuelo». «En el lecho del dolor todos son necesitados.»

Maria Joana Querol

Confirmacions a la parròquia St. Pere d'Hospitalet de l'Infant

El divendres 20 de maig, al vespre, la parròquia de Sant Pere d'Hospitalet va celebrar les Confirmacions, que van rebre 6 joves de la nostra parròquia de mans del Sr. Bisbe.

En la missa de la Confirmació, el Sr. Bisbe els va recordar la im-

portància de deixar actuar l'Esperit en les seves vides i de respondre a la crida que el Senyor els pugui fer d'ara endavant.

Després de la celebració, vam gaudir d'un petit refrigeri al saló parroquial.

Mn. Jordi Salvadó

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

«El que jo vull és Misericòrdia i no sacrificis» (Mt 9,13)

L'Església no és una comunitat de perfectes, sinó de deixebles en camí, que segueixen el Senyor perquè es reconeixen pecadors i necessitats del seu perdó. La vida cristiana, doncs, és escola d'humilitat que ens obre a la gràcia.

Concloent un diàleg amb els fariseus, Jesús els recorda una paraula del profeta Osees (6,6): «Aneu a aprendre què vol dir allò de: "El que jo vull és amor, i no sacrificis". No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 9,13). Adreçant-se al poble d'Israel el profeta el reprimia perquè les pregàries que elevaven

eren paraules buides i incoherents.

Malgrat l'aliança de Déu i la misericòrdia, el poble vivia sovint amb una religiositat «de façana», sense viure en profunditat el manament del Senyor. És per això que el profeta insisteix: «el que jo vull és misericòrdia», és a dir, la lleialtat d'un cor que reconeix els pecats propis, que es penedeix i torna a ser fidel a l'aliança amb Déu. «I no sacrificis»: sense un cor penedit cada acció religiosa és ineficaç! Jesús aplica aquesta frase profètica també a les relacions humanes: aquells fariseus eren molt religiosos en

la forma, però no estaven disposats a compartir la taula amb els públicans i els pecadors; no reconeixien la possibilitat d'un penediment i, per això, d'un guariment; no col·loquen en primer lloc la misericòrdia: malgrat ser fidels custodis de la Llei, demostraven no conèixer el cor de Déu! És com si a tu et regalessin un paquet, on a dins hi ha un regal, i tu, en comptes de parar atenció en el regal mires només el paper amb què està embolicat: només les aparences, la forma, i no el nucli de la gràcia, del regal que és donat!

(Dimecres, 13 d'abril de 2016.)

54a Assemblea General Ordinària de Càritas Diocesana de Tortosa

L'Assemblea és l'òrgan màxim de govern de Càritas Diocesana de Tortosa. Està formada per representants de totes les Càritas Parroquials/Interparroquials, Arxiprestals i l'Equip Directiu de Càritas Diocesana, presidits pel Sr. Bisbe Enrique Benavent.

Aquest passat dissabte dia 21 de maig, a l'Edifici Seminari, hem celebrat la 54a Assemblea General Ordinària des de la creació de Càritas Diocesana l'any 1962. Els membres de l'Assemblea han aprovat la memòria de gestió i els comptes de l'any 2015, així com també els pressupostos provisionals per a l'any 2017.

Tot i que s'ha apreciat una lleu davallada de persones ateses respecte de l'any anterior, durant l'any 2015

s'han atès a un total de 11.222 persones des de les Càritas Parroquials/Interparroquials, el que ha represen-

tat l'execució d'un pressupost de 2.355.455 €.

Càritas Diocesana de Tortosa

El Moviment de Gent Gran «Vida Creixent» celebra el final de curs

Aquest any, la celebració de final de curs del Moviment de Gent Gran «Vida Creixent» podem emmarcar-la en tres actes diferents: Trobada interdiocesana, Jornada diocesana i Conferència a càrrec del seu consiliari, Mn. Joan Bajo.

Trobada interdiocesana. El dia 11 de maig, ens vam aplegar a Montserrat trenta-quatre membres del Moviment «Vida Creixent» de la nostra diòcesi, juntament amb les diòcesis de Tarragona, Girona, Solsona, Vic i la Seu d'Urgell, per celebrar la XXX Trobada interdiocesana. En total ens vam reunir aproximadament cinc-cents cinquanta membres. El lema de la trobada fou: «Santa Maria de la Misericòrdia, consol dels penitents i esperança dels pobres.»

Jornada diocesana. El dissabte, 14 de maig, trenta-cinc membres de Vida Creixent ens vam reunir a la parròquia dels Dolors de Tortosa per celebrar, com tots els anys, la trobada de fi de curs a nivell

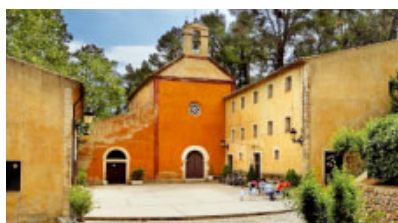
de la nostra diòcesi. Mn. Joan Bajo, consiliari diocesà de Vida Creixent, ens va fer una xerrada sobre el tema: «Veure el carisma de Vida Creixent en les Obres de Misericòrdia». Concretament se centrà en tres: visitar els malats, enterrar els morts, veient-ho a nivell humà i des de la perspectiva de la fe, i pregar pels vius i difunts. Acabà Mn. Bajo amb algunes frases de Teresa de Calcuta: «Estic tocant el cos de Crist en el cos dels famolencs i dels que pateixen», «Estimar abans de ser estimat», «És al perdonar quan som perdonats i és al morir quan naixem a la vida». Després de compar-

tir un dinar de germanor en el qual ens acompanyà el nostre bisbe Enrique, vam celebrar el Jubileu dels Moviments Laïcals, coincidint amb la festa de la Pentecosta.

Conferència. El dia 18 de maig, finalitzà el curs de Vida Creixent amb la conferència a l'Espai Patronat, a càrrec del consiliari del Moviment, Mn. Joan Bajo: «El pensament de la vida des de la llunyania». A partir del conte *L'esperança* donà uns trets generals sobre aquesta virtut. La serenitat és el que es guanya quan s'avança en l'art d'envellir. Saber que disposem d'una vida limitada de temps, és el que realment la fa valuosa i és el moment d'obrir-la a la dimensió eterna. És el moment de confiar que no tot acaba amb la mort, sinó únicament la vida viscuda. Acabà l'acte amb unes paraules d'agraïment per part de la regidora de Serveis Socials, Sra. Anna Algueró. Fins al proper curs que, si a Déu plau, ens retrobarem.

Maria Joana Querol

AGENDA

■ **Dilluns 18**, Santuari de Santa Marina de Pratdip, a les 19 h, recepció de les relíquies de santa Marina.

■ **Divendres 22**, Santa Magdalena de Polpis, a les 12 h, Missa Festa Major. / Vinaròs, a les 19.30 h, 50è aniversari de la parròquia Santa Maria Magdalena.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Mi 6,1-4.6-8 / Sl 49 / Mt 12,38-42]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (Sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. ■ Dimecres [Jer 1,1.4-10 / Sl 70 / Mt 13,1-9]. Sant Apol·lina, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. ix aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdo-

va; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Dijous [Jer 2,1-3.7-8.12-13 / Sl 35 / Mt 13,10-17]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. vii-vi aC); santa Pràxedes, vg.

22. □ Divendres [Jer 3,14-17 / Sl: Jer 31,10-13 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dissabte [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suè-

cia 1303 - Roma 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,20-32 / Sl 137 / Col 2,12-14 / Lc 11,1-13]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria Àngels i Teresa, verges carmelitanes i mrs. a Guadalajara; sant Xarbel Makluf, prev.; Urgell: beat Josep Sala i Picó, prev. i companys mrs.

Diuenge XVI de durant l'any

COMENTARI

Per agradar Déu de debò cal escoltar-lo de prop

Abraham acull amb hospitalitat uns hostes diversament presentats com *tres homes, dos homes i uns homes*. També es parla d'un dels hostes a qui Abraham anomena *Senyor o el Senyor*. El verset-títol diu: *El Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré*. Comentaris de sants Pares hi veien in-sinuada la Trinitat.

El relat, volgudament ambigu, vol expressar a la vegada la proximitat i la transcendència de Déu.

Després del banquet, el diàleg se centra en Sara de la qual *ell li digué: «L'any que ve Sara haurà tingut un fill.»*

Després de l'himne cristològic i l'apèndix homilètic, Col parla dels *sufriments* per l'evangelització fixant-se en Pau, *servidor de l'Església que és el cos de Crist*.

L'Apòstol està *content de patir per vosaltres continuant en pròpia carn allò que «falta» als sofriments de Crist*.

Què pot *faltar encara als sofriments de Crist?* El valor redemptor total i perfecte del Misteri pasqual de Crist és veritat de fe! «No hi ha hagut, no hi ha ni haurà cap home pel qual Crist no hagi patit» (CCE 605).

Els *sufriments/«tribulacions de» Crist* són els inherents a la vida de tot cristià —i més un Apòstol— que, com a *cos de Crist*, ha de reproduir a la seva vida personal l'estil i la quota de tribulacions pròpies «de» Crist. Per a ser «de» Crist cal viure «com» Crist, prenent cadascú la seva creu.

L'episodi de Marta i Maria —exclusiu de Lc— té lloc *mentre feien camí cap a Jerusalem*; i vol remarcar el caràcter modèlic de l'actitud de *Maria* que, *assegada als peus del Senyor, escoltava la seva paraula*.

Marta, atrafegada per obsequiar-lo, diu: *Senyor, digues-li a la meva germana que m'ajudi* (sembla que amb raó!).

Sorpren Jesús dient: *Només una cosa és necessària*.

El treball *atrafegat per obsequiar Jesús* —i tots «els seus germans més petits» (Mt 25,40)— no és important? Sí!

Maria ha escollit «la part millor». Així l'única *cosa necessària* no és excloent sinó que n'inclou d'altres.

Tothom qui, *assegut als peus del Senyor, escolta la seva paraula* el sent dir: *«Veniu, beneïts del meu Pare, perquè tenia fam i em donàreu menjar. Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus, m'ho fèieu a mi.»*

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

► Salm responsorial (14)

R. *Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?*

Qui podrà viure a la muntanya sagrada? / El qui obra honradament i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, ni carrega a ningú res infamant, / compton poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

► Lectura del libro de Gènesis (Gen 18,1-10a)

En aquellos días el Señor se apareció a Abrahán junto al encinar de Mambré, cuando estaba sentado ante su tienda en pleno calor del día. Alzó los ojos y vio a tres hombres de pie delante de él. Al verlos, corrió a su encuentro desde la puerta de la tienda, se postró en tierra y dijo: «Mi Señor, por favor; si he hallado gracia a tus ojos, no pases sin detenerte con tu siervo. Os traeremos agua, os lavaréis los pies y reposaréis a la sombra de este árbol. Yo voy a buscar un bocado de pan, y así os repondréis antes de pasar adelante, ya que habéis pasado cerca de nuestro siervo». Ellos respondieron: «Haz como has dicho». Abrahán fue de sorpresa a la tienda de Sara, y le dijo: «Toma en seguida tres medidas de harina, amásala y haz panecillos». Entretanto él corrió al establo, tomó un becerro tierno y cebado y se lo dio a su siervo, que a toda prisa se puso a prepararlo. Tomó después manteca y leche y el becerro ya aderezado, y se lo presentó a ellos. Él se quedó de pie junto a ellos, bajo el árbol, mientras comían. Ellos le preguntaron: «¿Dónde está Sara, tu mujer?». Él respondió: «Está en la tienda». Uno de ellos prosiguió: «Dentro de un año volveré. Para entonces, tu mujer, Sara, habrá tenido un hijo.»

► Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino, / el que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura del libro de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,24-28)

Me alegro de sufrir por vosotros, y por mi parte completo en mi carne lo que falta a las tribulaciones de Cristo por su cuerpo, que es la Iglesia, de la que fui hecho ministro según la misión que Dios me dio para bien vuestro, con el fin de dar cumplimiento a su mensaje divino, el plan secreto de Dios, escondido desde los siglos y desde las generaciones y ahora manifestado a los creyentes, a quienes Dios quiso descubrir cuál es la riqueza sublime de este secreto entre los paganos, que es Cristo entre vosotros, la esperanza de la gloria, a quien nosotros anunciamos amonestando e instruyendo a todos los hombres en toda sabiduría, para presentarlos perfectos en Jesucristo.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,38-42)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una aldea; y una mujer, de nombre Marta, lo recibió en su casa. Marta tenía una hermana llamada María, la cual, sentada a los pies del Señor, escuchaba sus palabras. Marta, que andaba afanosa en los muchos quehaceres, se paró y dijo: «Señor, ¿te parece bien que mi hermana me deje sola con las faenas? Dile que me ayude». El Señor le contestó: «Marta, Marta, tú te preocupas y te apuras por muchas cosas, y sólo es necesaria una. María ha escogido la parte mejor, y nadie se la quitará.»

Mn. José Luis Arín